

GENT DEL MASNOU

BUTLLETÍ GENT DEL MASNOU 3a. època núm. 243, juliol 2007

La fam i la malnutrició maten cada any 5.000.000 de nens.
Informació FAO

El Masnou 11 de juliol 2007

Yago Peris

PATENTS, MARQUES, DISSENYS

Marcel·lí Curell i Suñol
Agent de la Propietat industrial

Al Masnou: Sant Felip, 31

A Barcelona:

Passeig de Gràcia, 65 bis

T. 93 487 51 66 · Fax 93 488 03 21

mail@curellsunol.es

MASNOU

RELOJERIA - JOIERIA

descomptes molt interessants

Aprofiteu els últims mesos

Durant tot el temps de liquidació
el nostre taller de reparació continuarà
oferint el seu servei.

C/ Barcelona, 9 Tel. 93 555 07 76

QASHQAI

Condueix la música

TALLERS MASNOU

Genís Oliveras, S.l.

Exposició i venda: Àngel Guimerà, 14.

Taller: Puerto Rico, 28

Tel. Fax: 93 540 31 57

EL MASNOU

Pintor Domènech Farré, 13-15 · **93 462 80 00** · 08320 el Masnou

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya

Equip de Redacció:

Palemó Anglès - Joan Bosch - Joan Casals - Joan Muray - Josep Perarnau - Esteve Pujol

Portada: LA FAM I LA MALNUTRICIÓ MATA CADA ANY 5.000.000 DE NENS
(Informació FAO)

Aquesta és l'única realitat al món.
Davant d'aquesta esgarrifosa xifra, tot resulta ridícul. *Iago Pericot.*

Correcció: Esteve Pujol

Disseny i muntatge: Taller de publicitat

Publicitat: 93 555 80 06

Impressió: Jobagrap

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g

Edició: Gent del Masnou Dipòsit legal
B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9. Apartat de correus 10
Tel. 93 540 39 29
www.gentdelmasnou.org
c.e.: gentmas@suport.org
08320 El Masnou

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

CONCERT:

**VII MARATÓ
DE VEUS
LÍRIQUES**

Dissabte,
14 de juliol,
a les 7 de la tarda

Direcció:
Montserrat Aparici
Piano:
Carles Puig

Editorial

NOU EQUIP DE GOVERN MUNICIPAL

Si a l'editorial corresponent al passat mes de juny fèiem esment del resultat de les darreres eleccions municipals del 27 de maig, sense conèixer, aleshores, quin seria el nou equip de govern que en resultaria, avui ja és conegut per tota la població que no es va renovar el tripartit de la legislatura anterior i que el nostre ajuntament estarà governat els propers quatre anys per un nou bipartit format per PSC-PM i ICV-EUIA-EPM, presidit novament per Eduard Gisbert, que haurà de dirigir el consistori en minoria.

Aquesta situació farà que durant el proper període de quatre anys s'obri una nova dinàmica de pactes puntuals entre totes les forces polítiques integrants del consistori municipal, per tal que no s'encallin els projectes ni les decisions i que les necessitats i demandes dels masnovins siguin contemplades en el dia a dia municipal sense demores ni ajornaments innecessaris.

S'inicia, per tant, una nova etapa interessant en la qual es farà palesa l'habilitat i capacitat de ponderació de les diferents forces polítiques de dur a terme una política de consens i sentit comú, que esperem que prevalgui per damunt dels interessos sectaris de partit.

En l'acte de constitució del nou consistori, el denominador comú en les intervencions dels portaveus de cada partit va coincidir a ressaltar l'alt grau d'abstenció i de vots en blanc en aquestes darreres eleccions. Confiem, doncs, que uns i altres, govern i oposició, a part d'entonar el *mea culpa*, hagin après la lliçó i que en aquesta nova etapa de quatre anys hi esmercin tot el que faci falta per tal de recuperar la confiança i la complicitat de tots els electors.

Així ho esperem.

ORIGINALITAT IMAGINATIVA

Amb aquest títol suggerent, el dissabte 30 de juny, a les acaballes de la Festa Major, es va presentar a la nostra seu social un llibre que, fent honor al títol, exhala una gran dosi d'originalitat i força d'imaginació. En un mateix volum, excel·lentment enquadrant, es presenta un reguitzell de fotografies de llocs i persones del Masnou realitzades amb mà destra i delicadesa per la coneguda masnovina Teresa Torres i Casals (el Masnou 1916-2003), acompanyades, cadascuna, per una poesia del no menys apreciat masnoví Josep Vendrell i Torres, el nostre estimat amic i consoci i actual jutge de pau del Masnou.

La Teresa i en Josep, tia i nebot, estrenyent encara més els llaços familiars que els uniren en vida, ens brinden en aquesta ocasió un treball magnífic encarnat en les imatges gràfiques i el sentiment poètic; imatges i sentiments que ens transporten al Masnou d'ahir, aquell Masnou que forma part indèstria del nostre Masnou d'avui. Cal destacar l'aportació de la Fundació Privada La Calàndria, que amb la seva generosa col·laboració econòmica ha fet possible aquesta edició gratuïta, que ha passat a engruixir la llista dels valuosos testimonis escrits i gràfics de la nostra memòria històrica.

Felicitats per tan lloable iniciativa.

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
ELS COLORS DE LA CRÒNICA DE IAGO PERICOT per Joan Muray.....	5
BÚSTIA OBERTA.....	7
RASCA I PICA Per Ramon Serra.....	11
EL MASNOU, PARÍS, BARCELONA Per Joan Camps.....	12
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray.....	14
EL GAT VENT DE POPA I A TOTA VELA per Esteve Pujol.....	18
RIURE FA SALUT per Esteve Pujol.....	19
JORDI PERICOT MEDALLA D'OR AL MÈRIT CULTURAL.....	20
ARRAN DE SÒL per Plèdebuit.....	22
PARLEM DE LLIBRES per Pere Martí Bertran.....	22
TEATRE CAPITAL per Ra. Ma. Isart i Ma. J.R. Lucas.....	23
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	24
ANECDOTARI MASNOVÍ per Joan Maresma Pujadas.....	27
CORREFOCS 2007.....	30

al carrer Pere Grau

La màgia de la Festa Major

Publireportatge

Taller de Publicitat

Bona màgia i bona festa al carrer Pere Grau. El dijous dia 28 s'inaugurava altre cop el carrer engalanat, aquest cop el tema era la màgia. Un sostre d'ombra i a sota tot l'encant de la il·lusió. Sanefes amb cartes i dibuixos, personatges, mags, elements decoratius, làmpades fetes amb ampolles de plàstic i mil i un elements que et feien quedar embadalit i hi passaves una molt bona estona.. Entremig de tot això dos personatges que foren la delícia dels infants: dues estàtues vivents; una d'en Ronaldinho i l'altra l'"Eduard manstroses", tota una distracció i

també un divertiment. Però no us penseu que tot es limitava a una exposició d'elements decoratius; la gent del carrer Pere Grau mai no en tenen prou; després de la inauguració, el dia de Sant Pere muntaren unes piscines on els vailets s'ho passaren d'allò més bé; a la tarda, xocolatada amb cançons i havanes; el dissabte, audició de sardanes, demostració de ball de saló i música en viu; el diumenge, un còctel per a tothom a l'hora del vermut; i a la tarda, festa per a la mainada. Déu n'hi do, quina programació, quins tres dies tan plens de

diversió i alegria. La tasca lúdica i cultural d'una associació com la dels amics del carrer Pere Grau és tan efímera com la vida d'un coet de Festa Major; la feina feixu-

ga que comporta fer-lo no es pot comparar amb la curta vida quan s'enlaira en la nit i esclata. I deixa tothom bocabadat. Gràcies, amics, i salut.

Fotografies de: Carles Piera

finques OCATA
Tel. 93 555 14 73

G A I A
espai terapèutic
Teràpies • Botiga natural
93 555 70 55

LA BARBERIA
Perruqueria d'homens
93 540 71 59

TALLERS BASES S L
Tel. 93 555 27 56

gabinet OCATA
Tel. 93 555 14 73

J. Ramon
Sastreteria
Camiseria
a mida
Tel. 93 555 02 44

CIIPG
CENTRE MÈDIC PERE GRAU
Tel. 93 555 35 78 / 36 58

INSTAL·LACIONS
SEGARRA,SL **L'ENDOLL**
Tel. 93 555 12 52

Mobles Vilalta
Primera casa al Masnou
Tel. 93 555 18 60

HT HOTEL TORINO
Tel. 93 555 23 13

NOVETATS PRADELL
MARIA PRADELL
Tel. 93 540 35 76

PASTISSERIA miquel
Tel. 93 555 06 61

Cròniques

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

“ELS COLORS DE LA CRÒNICA” de Iago Pericot

--Aquesta exposició és molt especial, no sols per ser la mostra que anyalment reservem per a finals de juny i començaments de juliol, quan s'escau la Festa Major de Sant Pere, i per a la qual escollim l'obra d'un masnoví de prestigi, sinó a més perquè enguany hem tingut la gran sort de poder comptar amb l'obra de Iago PERICOT i CANALETA, un dels artistes masnovins de prestigi internacional, i viu, amb què compta la nostra vila.

Iago Pericot ens presenta a la mostra vint-i-nou obres excepcionals, fruit de deu mesos de treure el suc a les cròniques nacionals i internacionals de més actualitat, entre l'agost del primer i el maig del segon.

Aquestes obres, la majoria de denúncia social, pertanyen a la crònica quotidiana d'aquells anys, però per desgràcia segueixen sent tan actuals com ho foren al seu moment.

Són dibuixos a cavall entre el collage i l'aquarel·la, per mitjà dels quals ens mostra el seu pensament sobre les misèries humanes, especialment les dels homes i les dones que, per desgràcia, regeixen el nostre món. Així ell, per mitjà de l'art, que tant coneix i frueix, a més de donar-nos a conèixer un reguitzell d'esdeveniments, que van entre la tragèdia i la comèdia, fa la seva catarsi particular.

De les mateixes obres exposades, l'editorial Llibres de l'Índex en va fer un llibre per poder així seguir tenint, qui ho vulgui, sempre fresques a la retina les bestieses dels “amos del món”. D'aquest llibre, del seu pròleg, fet per Mercedes Abad, n'he tret un paràgraf que descriu els personatges que hi ha en aquestes obres de Iago Pericot. Diu així:

“No cal haver tret una nota molt alta a la selectivitat per conèixer els personatges i els fets disbauxats

que desfilen per les pàgines d'aquest llibre: en Bush i el Papa recentment traspasat són potser els qui més hi apareixen, però també hi ha lloc pels funerals de Yasir Arafat, el Pierolapithecus Catalaunicus, l'estàtua d'en Franco, en Zapatero, la selecció catalana d'hoqui sobre patins i, naturalment, l'inefable Aznar i els seus boys & girls del PP. L'esperit amb el qual en Iago els ha retratat a tots plegats, limitant-se a retallar-ne les fotos de les pàgines dels diaris i traient-los fora de les pàgines del seu context, està molt proper al que deia un entranyable personatge de la comèdia humana: “A l'escola faig moltes bromes, però no és la meva intenció molestar els professors. Ho faig perquè ho he de fer. Tothom està tan desorientat i tan equivocacat que, de tant en tant, he de posar-me a fer bromes. Suposo que hauríem de veure la part graciosa d'estar vius”.

Abans de cloure la meva crònica, us vull donar unes pinzellades de la vida artística de Iago Pericot ja que, tot i la seva merescuda fama, és potser un xic desconegut pels seus convilatans. Iago ha destacat, i molt, com a escenògraf i director de teatre; però, a més de la seva dedicació teatral, ha incidit també en el món de la psicologia, la didàctica, la pintura, el gravat,

etc., i ha demostrat en tots els àmbits que és un gran comunicador, molt lliure i de fina ironia.

El seu currículum, força extens, ens parla d'un munt d'exposicions artístiques i representacions teatrals arreu del món, així com un munt de guardons, entre els quals destacariem el de la Medalla d'Or al Mèrit Artístic de l'Ajuntament de Barcelona. Aquest mateix guardó, l'acaba de rebre el seu germà Jordi, un fet únic, pel qual felicitem ambdós germans.

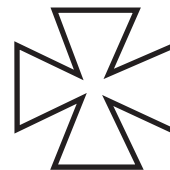
Bé, només ens resta felicitar-lo i agrair-li que ens hagi fet l'honor d'exposar aquesta part de la seva obra a la nostra Sala d'Art, la qual cosa ha estat un meravellós regal de Festa Major. Mercès, Iago.

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Juliol 2007

1	diumenge	Ocata
2	dilluns	Viayna
3	dimarts	Ocata
4	dimecres	Dominguez
5	dijous	Aymar
6	divendres	Ocata
7	dissabte	Riera
8	diumenge	Riera
9	dilluns	Viayna
10	dimarts	Dominguez
11	dimecres	Aymar
12	dijous	Ocata
13	divendres	Riera
14	dissabte	Fàbregas
15	diumenge	Fàbregas
16	dilluns	Dominguez
17	dimarts	Aymar
18	dimecres	Ocata
19	dijous	Riera
20	divendres	Fàbregas
21	dissabte	Viayna
22	diumenge	Viayna
23	dilluns	Ayma
24	dimarts	Ocata
25	dimecres	Riera
26	dijous	Fàbregas
27	divendres	Viayna
28	dissabte	Ayma

Festival Internacional de Teatre Còmic Ple de Riu

29	diumenge	Aymar
30	dilluns	Ocata
31	dimarts	Riera

Agost 07

1	dimecres	Fàbregas
2	dijous	Viayna
3	divendres	Dominguez
4	dissabte	Dominguez
5	diumenge	Dominguez
6	dilluns	Riera
7	dimarts	Fàbregas
8	dimecres	Viayna
9	dijous	Dominguez
10	divendres	Aymar
11	dissabte	Ocata
12	diumenge	Ocata
13	dilluns	Fàbregas
14	dimarts	Dominguez
15	dimecres	Dominguez
16	dijous	Aymar
17	divendres	Ocata
18	dissabte	Riera

Mare de Déu d'Agost

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

BÚSTIA OBERTA

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

AGRAÏMENT

Les famílies Vilardebò-Castellví i Vilardebò-Ribes agraïm de tot cor les mostres de condol per la mort del nostre estimadíssim Quim.

**Marta, Berta,
Joaquim i Pepita**

MAGDA

Se'm fa difícil escriure. Em sento copejat. No sé com dir el que sento. Em rebota tot pel cap. Encara no em crec que ja no hi siguis. Tants anys junts i feliços i d'ençà de la mort del teu fill que tot se'ns ha desballesat. Ara tu també ens has deixat, Magda. Sé que la vida continua, ella no s'atura per a ningú; però sense tu tot serà molt diferent. Ara em vénen al cap mil records sobretot d'infantesa. Aquells records d'anys joves de tu i jo i els pares, la família, els amics; en recordo moltes de coses tots junts. Després, quan et vas casar, ja vas començar un altre camí, el teu camí on jo i els meus també hi érem; gràcies, Magda, per estar sempre al meu costat. Ara amb la teva marxa t'has endut un tros del meu cor i del de molta gent, t'has endut un tros de la part més important del viure, el dels bons moments, el de l'afecte i estimació, el de la alegria, el de l'amor i la sinceritat.

Tots nosaltres, estimada Magda et recordarem, t'enyorarem i et trobarem molt a faltar.

Tots nosaltres

L'ABSTENCIÓ A LES MUNICIPALS 2007

Les darreres declaracions del President de la Generalitat m'han deixat sorprès, decebut i indignat. Sorprès: ara resulta que nosaltres som els qui tenim la major part de culpa per l'abstenció que s'ha produït. ¿No deu ser que la classe política actual està desprestigiada per la seva pròpia manca de formació, personalitat ètica... en la majoria dels casos i és això el que realment crea indiferència a l'electorat? Perquè Catalunya al llarg de la seva història sempre ha tingut grans polítics i brillants oradors.

Decebut: ara resulta que l'abstenció és deguda al fet que ja ens està bé el que hi ha. ¿No deu ser que realment estem cansats de veure que, després de votar els qui escollim, resulta que acaben manant aquells que han perdut i no hem votat? Per què anar, doncs, a votar?

Indignat: ara resulta que ens volen fer combregar amb rodes de molí i fer-nos creure el que no és. ¿No deu ser que estem farts de tanta llastimosa parafer-

nàlia electoral (visites als mercats, caramels per als nens, samarretes...) i de veure incomplida tanta promesa any rere any? Penós, tot plegat ... que no som tontos!

Cordialment,

Pierfranco Fornero

POUS SECS

Sr. President,
Sóc una de les veïnes del carrer Sant Felip que ja no té aigua al pou. Des de fa molts anys, més d'un segle fins i tot, moltes cases del carrer Sant Felip han disposat d'uns pous propis que es nodrien de l'aigua d'un aquífer subterrani. Aquesta aigua, tot i que no era potable, servia per als usos domèstics i per regar. Però fa algunes setmanes les obres que es fan al carrer Capitans Comelles van interrompre'n el cabal i els pous dels veïns han començat a assecar-se; si no s'actua amb una certa rapidesa, acabaran asseccant-se tots.

De la circular enviada pels promotors se'n desprèn que, simplement, tenen pensat impermeabilitzar el seu edifici i no re canalitzar l'aigua que prové de l'aquífer. De manera que, a partir d'ara, aquesta aigua es perdrà per les terres que envolten el nou edifici i crearan humitats i afebliran els fonaments dels blocs de cases del voltant.

I els veïns ens preguntem: Si existia aquest dret adquirit de fa anys i panys, com pot ser que algú pugui arribar i finiquitar-lo sense cap conseqüència? Ah, i que ningú no s'ho perdi! El promotor ens ha ofert un tracte vergonyant: ens vol tramitar la cédula d'habi-

tabilitat perquè així puguem començar a pagar a Sorea!

L'Ajuntament, que dóna els permisos d'obres, i els seus tècnics davant la nostra petició d'intervenció han tancat els ulls i s'han tapat les orelles, com de costum, sense tenir en compte que tenen l'obligació de vetllar pels interessos dels vilatans —de qui, si no? Les queixes dels veïns, que només paguem impostos i som gent senzilla, no han servit de res. Els promotors —que tenen les butxaques ben plenes—, en canvi, són diferents.

Potser aquesta és una de les causes per què l'Ajuntament, a hores d'ara, ni tan sols ha tingut la decència de dir-nos si tornarem a tenir aigua i si farà alguna cosa per arreglar el desastre.

L'aigua és un bé comú i ens veurem obligats a demanar justícia als tribunals si els responsables continuen fotent-se'n de la nostra set.

VALLDEPERAS

PER QUÈ?

Senyor President,
Per què al Masnou a l'estiu a prop de la platja tothom aparca on vol i no hi valen ni senyals de prohibit aparcar ni ratlles grogues? Per què al Masnou es pot aparcar impunement sobre les voreres del Camí Ral? Per què al Masnou les bicicletes circulen per les voreres com la cosa més normal del món?

Per què al Masnou les motos poden fer més soroll del que està permès?

Per què al Masnou molts

Continua a la pàg. 9

G A I A

espai terapèutic

Cada dissabte cursos de **Chi-kung i Risoteràpia**
(places limitades)

Espai de teràpies naturals • Botiga de productes
biològics • Test d'intolerància alimentària

Passeu sense compromís a fer-nos qualsevol consulta.

Pere Grau, 42 el Masnou
93 555 70 55

www.addfem.org

**ASSOCIACIÓ DE DISCAPACITATS
FÍSICS DEL MASNOU**

**Treballem per a la integració;
fes-te'n soci. 15€ a l'any**

**93 5557368
607 220 201**

òptica **el masnou**

+ de 80 òptiques al seu servei

**Noves col·leccions
en ulleres per a
aquest estiu**

Av. Joan XXIII, 39 · 93 540 30 81 el Masnou

Tot per a l'ordinador personal
Servei tècnic a taller i domicili
Recuperació de dades

Roman Fabra, 17 el Masnou
93 555 14 51

JORDI

Reparació de tota
mena de calçat
i bosses

Pl. de la Llibertat, 3
T. 93 555 43 43

5è CICLE DE MONÒ LEGS A L'EXTERIOR

**DEL 4 DE JULIOL AL 29 D'AGOST DEL 2007
CADA DIMECRES A LES 22 HORES**

4 DE JULIOL - QUIQUE MACIAS
11 DE JULIOL - BORJA SUMOZAS
18 DE JULIOL - CAROLINA NORIEGA
25 DE JULIOL - MIKY MCPHANTOM
1 D'AGOST - TXABI FRANQUESA
8 D'AGOST - ÀLVARO CARRERO
15 D'AGOST - BELÉN RUBIO
22 D'AGOST - TONI MOOG
29 D'AGOST - ALBERT BOIRA

Quars

ÒNIRS
nutrició i vida natural

Alimentació natural
i productes ecològics.
Menjar per a celíacs
Producte fresc

Cada setmana fem cursets de minerals,
Tècnica Nadeau

93 540 23 20
República Argentina, 58.
(Camí del Mig, prop de l'Av. J.F. Kennedy)

SUBMINISTRAMENTS ELÈCTRICS I FONTANERIA

Vicenç Linares

Joan Llampallas, 25
93 555 95 62

Ametllers, 12
93 555 83 91

BÚSTIA OBERTA

Ve de la pàg. 7

cotxes i moltíssimes motos poden superar les velocitats permeses a la carretera N-II?

Per què al Masnou es pot enganxar propaganda on li sembli a cadascú... i no passa res?

Per què al Masnou hi ha racons que podrien ser bonics i la brutícia s'hi acumula?

Per què al Masnou hi ha ocupes que se les campen com volen i ningú no hi posa remei?

Per què l'Ajuntament del Masnou no ens rebaixa els tributs als vilatans molestos com a compensació d'aquesta falta d'eficàcia de govern?

Una veïna dolguda

Gent solidària de Gent del Masnou dóna les gràcies a les persones que han col·laborat en la darrera edició dels **PETITS ENCANTS DE GENT DEL MASNOU** en el **XXVIII FESTIVAL DISMA** del passat

10 de juny. La recaptació obtinguda ha estat de **365,50€**, lliurada íntegrament a DISMA.

Gent solidària

Gent del Masnou

Acció Cívica de Gent del Masnou

Vols ajudar les persones necessitades?

Tu pots ser un dels nostres.

No t'hi pensis. Truca'ns.

93 540 39 29

Tots junts farem una bona feina.

FR
Renter
Des de 1835

CONSTRUCCIONS
FRANCESC RENTER SL
93 540 35 65 · 607 48 22 51

AIGÜESTEIÀ
Instal·lacions generals
Piscines | Regs | Aigua...

PASSEIG DE LA RIERA, 6
08329 TEIÀ
TELÈFON I FAX 93 540 33 93
aigues@aiguesteia.com

Flos i Calcat, 17-L5
93 540 26 39
El Masnou

**GUINGUETA
MENYO**

A la platja d' Ocata, dia i nit, 619 610 374

LA PASTISSERIA FRESCA DE L'ESTIU

AMB TOTA LA GARANTIA de les pastisseries del Masnou

Forn de Pa i Pastisseria

Bautista

El nostre Pa de cada dia

Mestres Villà 87-89 · Tel. 93 555 20 89 · El Masnou

pastisseria bombonera

Font

Envii dolços arreu d'Espanya amb el servei INTERPASTEL
Navarra, 100 · Tel. 93 555 34 75 · El Masnou

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ GRANJA

Matalí

Des de 1866

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60
Teià: Passeig de la Riera, 14 · T.93 540 14 52

PASTISSERIA - BOMBONERIA
miquel

Antiga Casa Pagès

Fundada l'any 1927

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61 · El Masnou

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

RASCA I P/CA

Per Ramon Serra

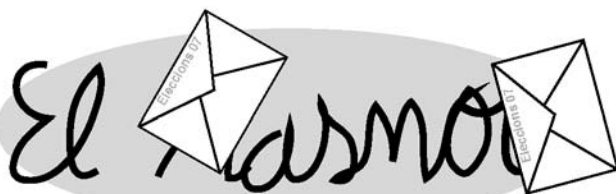
Aquestes darreres eleccions han resituat el panorama i veiem una nova força política que empeny amb ganes: el vot en blanc. Format per gent que es nega a no anar a les urnes quan els hi convoquen, però que no volen donar el vot a ningú de l'actual cercle polític, perquè han vist coses que no els agraden dels seus partits afins, i dels altres no en volen saber res.

Bé, així estan les coses i el vot en blanc a la nostra vila és superior al de *Ciutadans* i al del *GIM*. El que sí m'agradaria és que tot aquest vot a ningú es pogués canalitzar i deixar un escó sense la pertinent persona humana, o pluralitzar-ho si fossin molts més. Així cada vegada que els senyors polítics es reunissin s'adonarien i recordarien la quantitat de gent que sí va anar a votar, però que no volia a ningú dels presents. Aquell escó o escons buits serien per a ells l'expressió del fracàs més absolut, i no seria com ara, que després de les eleccions lamenten molt la poca participació i els vots en blanc, però dintre seu els importa ben poc. El que pensen aquella nit és com queda el seu partit i quines aliances es poden dur a terme (siguin contra natura o no) per repartir-se el poder i continuar remenant les cieres.

Filant una mica més prim, podríem demanar que els sous d'aquests hipotètics escons buits anessin a parar a causes nobles, justes i sense ànim de lucre (penso en la Casa Benèfica, en Disma o altres que no conec) i d'aquesta manera crearíem una competència (humil i petita) a les ja establertes dels partits polítics tradicionals i també els invents del TBO de les darreres eleccions.

Hi ha gent que no vota per convenciment, i hi té tot el dret; hi ha gent que no vota per mandra, perquè prefereix per exemple anar a la platja, doncs també hi té tot el dret. Hi ha gent que sí que s'acosta a les urnes, però troba que allò no s'aguanta per enlloc, aquests són els qui voten en blanc i crec que pel seu esforç d'anar-hi mereixerien (si tenen els vots suficients) la seva no representació a l'Ajuntament en forma de buidor.

Creix entre molta gent, sobretot els joves, el sentiment que aquesta política actual és un pur teatre, una gegantina foguera de vanitats, on no cal esmerçar cap esforç, perquè després de les eleccions ells fan els que els dona la reial gana amb el teu vot. De fet només els importa que hi vagis per justificar la seva feina i per repartir-se el pastís de la millor manera possible; no parlo de corrupció, parlo de poder i vanitat.

Si més no, aquestes darreres eleccions han sigut claríssimes per a ERC; han vist les orelles al llop, han perdut més de 800 vots i això al Masnou són molts vots i tenen la sort que no es presentava cap CUP perquè si no aquesta derrota hauria estat de traca i mocador. Tan difícil és mantenir-se fidel a unes idees? Tan difícil és no pactar per llaminer que sigui? Tan difícil és entendre que el PSC-PSOE té una gran quantitat de vot espanyolista? (entenem-nos, amb tot el seu dret). Hi ha molta gent que vota amb el cor i vosaltres, la gent d'ERC, l'hi trenqueu amb una facilitat exasperant. Hi ha gent ferida; per sort no heu renovat el pacte perquè a les properes podríeu quedar-vos els quatre del partit.

Sense majoria absoluta, els vostres escons són importants; feu política valenta, defenseu el vostre projecte (que és el de molta gent) i que no es noti l'ansia de poder i de govern, no cal. Defenseu el que diu el programa abans de les eleccions i no us caseu amb qui no us estima, perquè, com ja s'ha vist, s'acaba plorant.

A nivell de País, el Sr.Carod predicava que el catalanisme fos una pluja fina, que aniria calant en l'electorat socialista i que per art de màgia acabarien votant Esquerra Republicana. Com deia una persona molt estimada: Santa innocència.

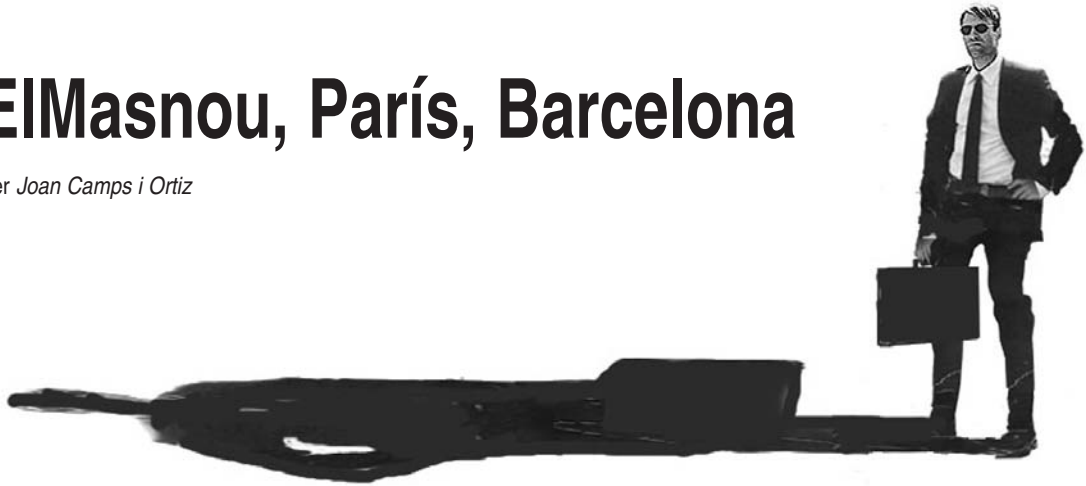
El que li pot passar, a la cúpula esquerrana, és que enlloc d'una pluja fina es trobi una pluja daurada que li caigui enmig dels morros i a sobre tingui la boca oberta.

Sr.Carod, hi ha el que hi ha i, de miracles, ja no en fan ni a Lourdes. Sigui pacient, sembri a poc a poc, a molt llarg termini, i potser, si hi ha sort, el català es parlarà d'aquí a cent anys. Sap què penso jo? Que si ens prohibissin la llengua (tot arribarà) es tornaria a la consciència real que pot desaparèixer i potser llavors li donaríem una bona empenta en el seu ús social. Ja veu, és trist esperar que et prohibeixin per tal de subsistir, però tal com van les coses no podem dir "d'aquesta aigua no en beuré, ni aquest capellà no és el meu pare".

PD. No se m'ofengui el clero ni la gent de missa, la darrera frase és tret d'un adagi popular, i popular ve de poble. O no?

El Masnou, París, Barcelona

Per Joan Camps i Ortiz

M'atreveixo a escriure sobre les municipals del Masnou amb la legitimitat que em dóna haver estat al costat de l'opció que ha rebut el pitjor correctiu imaginable.

A veure, les eleccions locals són irisades, no tenen únicament el color ideològic, ja que les persones que encapçalen les llistes no les apreciem únicament per la pertinença partidista sinó més aviat pel perfil personal i les estridències de l'actuació individual que tenen els candidats a l'alcaldia, a vegades notables per actes brillants que sumen algun vot nou, però que, quan actuen amb desencert, aleshores de vots se'n resten molts, fins i tot es perden vots d'aquells que ja estaven al cove. Adhesions perdudes que en el millor cas van a parar a l'abstenció, al vot nul o en blanc; però, quan es defrauda el ciutadà, aquest acaba castigant amb el seu gra de sorra de la democràcia com una venjança anònima. Són els ciutadans frustrats que lliuren la seva papereta a l'adversari, cosa que és com quedar-se orb per deixar només bornis els qui, creient que eren els seus, l'han desenganyat.

La gran victòria ha estat per a Eduard Gisbert, que amb el seu discurs discret, però contemporitzador i sense estridències, ha quallant la majoria que no va assolir a les passades eleccions municipals i situa el PSC local com la força més votada. Cal advertir que ser el batlle del Masnou imprimeix caràcter i el carisma es potencia amb la pròpia personalitat. L'alcaldie, només per ser-ho, guanya

més vots dels ciutadans pel fet de saludar-los, reconèixer-los i donar-los la mà amigablement pel carrer que amb qualsevol discurs edulcorat pels millors publicistes o assessors d'imatge, que fan l'agost en cada convocatòria electoral.

No li ha anat malament a Màxim Fàbregas, que amb els seu equip impertorbable de pinyó fix ha pogut mantenir l'espai guanyat amb gran mèrit a les eleccions passades. Crec que l'austeritat de la seva campanya dóna encara més legitimitat al lloc que han pogut consolidar per a IC/V, superant el desgast d'haver estat en minoria d'ençà que tenim ajuntaments democràtics.

El meu elogi també al nacionalista Pere Parés i Rosés, que ha revifat per a la federació Convergència i Unió el recolzament de molts vots de ciutadans que tenien el cor partit i que en l'anterior legislatura havien sumat la il·lusió de canvi amb ERC. Algunes coses ha passat en el catalanisme del Masnou quan aquesta secció local sortia d'una crisi interna que podia tenir un pronòstic letal i s'ha mantingut com la segona força més votada a un escó de diferència del guanyador i un avantatge de tres escons sobre el seu seguidor més directe.

És evident que l'acte de retracció l'hem de fer a ERC, que, al meu entendre, com a primer senyal de mala aplicació de les idees ha estat igualar l'anagrama genuí del nostre logotip històric pensant que així ens apropiàvem del mot Esquerra; una

manera subtil, però massa barroera de voler anul·lar la legitimitat de ser d'esquerres als altres socis de govern, que durant quatre anys ens ha permès de governar a molts indrets de Catalunya sota la denominació popular de Tripartit. Denominar-se Esquerra no imprimeix caràcter, no cal emfasitzar-ho com si fóssim la lenta botiga de betes-i-fils La Puntual. Si som o no d'esquerres ja se'ns ha vist fins on. **De qui haurà estat la idea de bressolar-se en el repudi subtil de les veritables claus d'identitat d'ERC, com si ens fes vergonya de pertànyer a un partit republicà i català?**

Per a mi que han estat aquests nois que han burocratitzat ERC afaitant la erra i la ce del nom, volent treure força a les bases, dient-ne una de freda quan es cremen i una de calenta quan el pànic els posa la pell de gallina. Aquests *yuppies* de la política que han enfrontat el president Carod i el secretari Puigercós i així, posant llenya al foc, han pogut manar més que ells. Becaris de la intriga amb idees de bomber, incapaços d'apagar el foc que ells mateixos han encès.

Evidentment que, d'això, no en té la culpa l'equip local d'ERC, que ha encapçalat dignament la Carme Giol i que em consta que ha treballat amb un rigor impecable i una fermesa fins a l'esgotament; si bé al meu parer ho ha hagut de fer amb una estructura heretada, un equip que ella no va poder triar i sotmesa a una estratègia inamovible i llastada per un poder fàc-

tic difícil de contradir. No cal rascar gaire la història de la secció local d'Esquerra Republicana de Catalunya per entendre el geni i la figura de Jaume Oliveras i Maristany, que l'ha dirigida amb mà de ferro per imposar la seva voluntat, però massa capriciosament a l'hora de raonar els indicis que assenyalaven la pèrdua progressiva de confiança d'un electorat fidel que s'ha anant desentenenent d'ERC del Masnou, errant amb un obsessiu menyspreu a la gent que, no sent dels nostres, teníem més propera. S'ha de ser un il·luminat per creure que ERC pot créixer refusant la sintonia amb els ciutadans que, per ser nacionalistes, no han tingut un millor referent per donar el seu vot que la federació de CiU. S'han de tenir molts arbres davant del bosc electoral per no veure els pocs vots que ERC pot singlar dels votants del PSC, d'IVV o del PP.

Ha estat tan evident la falta de percepció de la realitat al Masnou en aquests últims quatre anys que, per definició, s'imposa un canvi radical en el rumb de l'ERC local. Una rigorosa reflexió autocrítica que ha de permetre alleugerir-nos d'una personalitat de tant de pes i amb tanta carrera política per davant. Per acarar aquesta derrota, ara cal deixar tot el llast, reestructurar les idees de la secció local i recuperar totes les adhesions perdudes, sobretot d'aquells militants i simpatitzants que, havent donat nom i fotografia a les llistes municipals d'ERC de les anteriors convocatòries, llevat de quatre que hem aguantat el tipus, ja no han estat presents en aquesta campanya i són la prova més sagnant i inapel·lable del nostre fracàs.

En el meu article del mes passat parlava de les eleccions franceses. Aleshores París em semblava un re-

ferent a tenir en compte en el nostre àmbit nacional; però potser les municipals de Barcelona siguin el veritable model del que ens ha passat al Masnou i la medecina hagi de ser la mateixa que, en teoria, ha aplicat Jordi Portabella a Barcelona, o sigui, passar a l'oposició per deixar de ser un partit frontissa i, treballant de valent a l'oposició, recuperar la credibilitat perduda. Aquest referent del Masnou, París, Barcelona dóna indicis molt raonables de les causes de l'abstenció i és que, quan els partits perden les eleccions, no haurien de denigrar-se campant a les engrunes del poder que atorga posar-se al llit de l'adversari, més encara quan, dies abans, en plena campanya electoral clamàvem que l'adversari era, a més d'impropi per governar, l'enemic al qual no s'havia de donar ni aigua.

NIT DE POESÍA I MÚSICA
GAT - GRUP AFICIONATS AL TEATRE
CORAL XABEC - DE GENT DEL MASNOU
A LA LLUM DE LES ESPELMES GAUDIU DE BONA POESÍA I MÚSICA

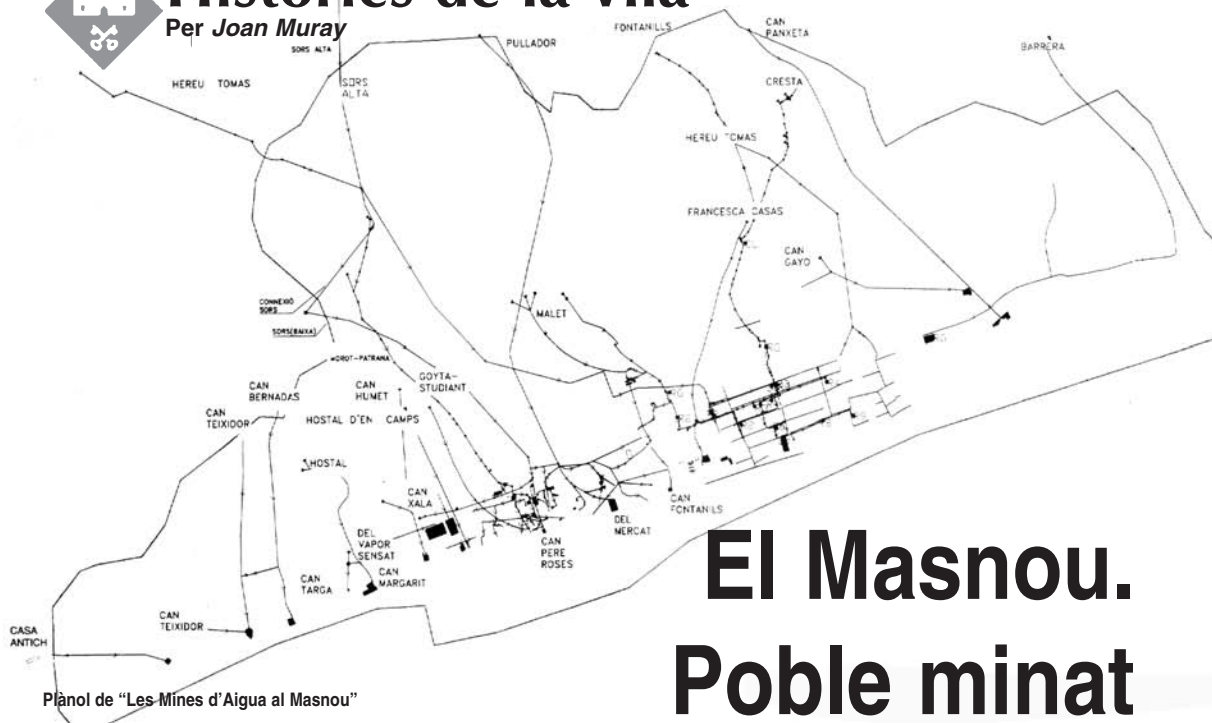

DISSABTE 7 DE JULIOL DE 2007 22:30H
CARRER SANT MIQUEL
ENTRE PINTOR DOMENECH I ROGER DE FLOR
ASSOCIACIÓ DE VEÏNS I COMERCIANTS DEL CARRER SANT MIQUEL

Històries de la vila

Per Joan Muray

El Masnou. Poble minat

Aquesta asseveració no està feta sense fonament, ja que el subsòl del Masnou ve a ser com una mena de formatge de forats, per tal com està calculat que per sota nostre hi ha 27 (vint-i-set) quilòmetres de galeries o mines d'aigua, i això tenint en compte que el nostre terme municipal és de tan sols 3,30 quilòmetres quadrats.

A molts altres pobles, viles i ciutats del nostra país hi ha també mines, però possiblement el nostre sigui un dels més foradats pel subsòl. Com podeu comprovar al plànol, la majoria neixen a la part alta del terme o dins els municipis d'Alella i Teià.

Es diu que les mines o pous comencen a fer-se al Masnou cap els segles XVI-XVII a les masies, i després, en anar creixent la població més arran de mar, s'hagueren de fer les canalitzacions per galeries; a les mines que coneixem avui, però, això no fou fins als segles XVIII-XIX.

Les mines neixen on hi ha la deu, subterràniament i quasi sempre sota torrents o rieres; després vénen les galeries, que baixen de muntanya a mar, les quals tenen diversos pous separats entre si cada 25 o 50

metres, i finalment uns dipòsits o repartidors generals, que la distribueixen a les cases que en tenen propietat.

Ens consta que s'han comptabilitzat, en documents antics, 28 galeries, les quals tindrien un recorregut de 27 quilòmetres, tal com ja hem esmentat al començament.

Al Masnou, com en d'altres indrets del Maresme, el subsòl està compost bàsicament de sauló, que també anomenem roca de xeix, i que no és altra cosa que el granit descompost, fet que fa que sigui un subsòl tou i, per tant, fàcil d'excavar, cosa que propicia que hi hagi tantes mines i pous; però que té un problema i és que moltes d'elles, especialment en alguns trams, hagin de ser revestides amb totxos per prevenir-hi esclavissades.

El sauló que hi ha a les nostres muntanyes properes afavoreix la filtració d'aigües fins que troba una roca que li barra el pas i fa acumular l'aigua, que són els llocs, els dipòsits naturals, on normalment comencen les mines. Aquest fet, el de la filtració per mitjà del sauló, fa que l'aigua tin-

gui molta calç i, per tant, sigui una aigua dura.

Les mines que consten actualment al llistat fet públic per l'Àrea de Medi Ambient són aquestes: Ca l'Antich, Can Teixidor, Can Bernadas, Can Targa, Hostal, Hostal d'en Camps, Ca n'Humet, Murot-Patrana, del vapor Sensat, Can Margarit, Can Xala, Goita-Estudiant, Can Pere Rosés, Malet, del Mercat, Can Fontanills, Can Sors, Hereu Tomàs, Francesca Casas, Cresta, Pullador, Can

Vista d'una galeria, de la "Mina Museu"

Panxeta, Can Gayo i Barrera. Això en fa un total de vint-i-quatre.

Però aquest nombre podria variar ja que en una escriptura d'una casa del c/ Barcelona, feta l'any 1919, hi consta com a propietari de la seva mina Pere G. Maristany i Oliver, el comte de Lavern, com a *cohabiente* de Francesc Viladevall; per tant, o bé era propietari d'alguna de les abans esmentades o és la seva una de diferent. Així com en altres documents hem trobat altres noms que no figuren a les llistes actuals, com Salvador Coll i Pere Sust. Si aquestes fossin diferents de les esmentades, en farien un total de vint-i-set.

De totes aquestes, a part de les totalment privades, com les d'algun mas, n'hi ha tres que encara avui dia estan en funcionament a les cases que en són propietàries d'una part. Són la mina Cresta, la Malet i la Murot-Patrana.

De les dues primeres, la Cresta i la Malet, ara se'n pot veure un sector per mitjà de l'entrada que hi ha a la plaça d'Ocata, és la Mina Museu, que dirigeix l'àrea de Medi Ambient de l'Ajuntament.

De l'altra en actiu, la Murot-Patrana, i com a exemple de la resta, ja que més o menys totes segueixen uns mateixos paràmetres, en podem fer una descripció més detallada per mitjà del plànol que en tenim.

Aquest plànol fou fet l'any 1958 i s'hi poden veure diverses parts, que n'expliquen detalladament tant la situació geogràfica de la mina com un perfil longitudinal amb tots els pous existents, i un darrer, també del traçat, però donant els noms de les finques per on passa, finques aleshores de conreu i ara totes cobertes de ciment (carrers i cases).

SITUACIÓ GEOGRÀFICA

Al plànol, ja urbanitzat, hi veiem que la deu d'aquesta mina arrenca de més amunt del Cementiri, que durant un bon tram segueix el mateix curs que el torrent Umbert i se'n separa a l'alçada de l'avinguda de la Mare de Déu del Pilar, es dirigeix en diagonal fins al repartidor general, que es troba al carrer de Lluís Millet, des d'on es

A dalt, un safareig del carrer Sant Felip i, a baix, un del c/ Lluís Millet (Mina Pullador)

reparteix per les cases que la tenen.

PERFIL LONGITUDINAL

Aquí es diu que el recorregut des de la deu fins al repartidor general té un pendent mitjà del 12% i té des de la part més alta, on neix, fins al repartidor vint-i-un (21) pous, començant la numeració des de baix cap amunt. Aquests pous estarien, més o menys com els de les altres, entre 25 i 30 metres l'un de l'altre.

FINQUES PER ON PASSA

Els noms d'aquestes corresponen a l'any del plànol, el 1958; per tant pot ser que hagin canviat de propietari o siguin d'un munt, ja que les finques d'aleshores ara estan totalment urbanitzades.

Aquelles finques tenien com a propietaris, començant per dalt i anant baixant, els propietaris següents: Joaquim Rovira, Filla de J. Casas, Pilar Cortés, Antònia Duran (aquí, ja aleshores, començaven les construccions), Urbanització Puig i Roca, Urbanització Aymat (?) i ja al tram final el porta descrit com a centre urbà.

Des del repartidor general cada propietari rep l'aigua segons el que paga a la comunitat de propietaris i es mesura per plomes, cadascuna de les quals equival a 2.160 litres per cada 24 hores. A les cases, l'aigua els arriba dels repartidors, els quals tenen una casella per a cada casa, que té un forat de diferent mesura segons l'aigua pagada o pactada.

La majoria de les cases que són copropietàries d'aigua de mina tenen al fons de l'eixida, normalment al costat del safareig, una porta petita que comunica amb la mina o un tros d'ella, tot i que en algunes es poden comunicar amb algun dels veïns, normalment del costat mateix, si és que també rep aigua de la mateixa mina. Aquest fet, com he sabut, va servir en temps de guerra per poder passar d'una casa a l'altra sense haver de sortir al carrer i ser vists.

A tot això, i abans d'arribar al final d'aquestes històries, creiem que val la pena de fer un repàs a tres documents datats entre el 1867 i 1868 que

fan referència a la compravenda dels drets per tenir aigua de mina, així ens podem fer més càrrec de com anava tot el referent a les nostres mines.

PRIMER DOCUMENT

És datat el 25 de setembre del 1867 i va signat per Josep Mora, el qual sol·licita a l'Ajuntament de proveir la seva casa del c/ de la Ginesta, 2 (1) des de la mina de Salvador Coll, seguint el camí d'Alella (2), ja que el traçat de la conducció passa per terreny públic.

SEGON DOCUMENT

És un informe, datat el 29 de setembre del 1867, de l'arquitecte municipal d'aleshores, que no era altre que l'eminent arquitecte masnoví (3) Miquel Garriga i Roca (1808-1888), el qual, vista la sol·licitud feta per Josep Mora per poder tenir aigua de mina a la seva casa del c/ de la Ginesta, 2, opina que se li pot concedir, però que ha d'observar les normes vigents, ja que les canonades que transportarien l'aigua fins a casa seva han de travessar la via pública; aquestes han de ser de plom i anar soterrades. Aleshores ja s'utilitzava el plom, tot i

que després s'ha vist que el seu ús és nociu per a aquest menester.

TERCER DOCUMENT

Aquest, el més extens i que, per tant, ens aporta més dades, és l'escriptura de propietat, feta pel notari del Masnou Esteve Castellar el 17 d'agost del 1868 i, al final, pel Registre de la Propietat de Mataró, el 9 de setembre del mateix any.

La venda de l'aigua a Josep Mora i Massuet, la feia Andreu Palau i Sanvisens, de Toloriu, comarca de l'Alt Urgell (4), que vivia al Masnou on feia de mestre d'obres (paleta).

Andreu Palau va vendre a perpetuïtat a Josep Mora un quart de ploma d'aigua (5) pel preu de cent cinquanta escuts (6), dels tres quarts que ell havia comprat a Salvador Coll i Domènech. Aclareix que al moment de fer l'escriptura ja havia pagat la quantitat estipulada, diu en "*dinero contante y sonante*", acreditat mitjançant carta de pagament.

L'aigua de mina comprada provenia del terme d'Alella, de la partida anomenada de "mataovelles", en terres de Joaquim Rovira, per tant era la mina coneguda com a Murot-Patrana.

Sector del carrer Lluís Millet on hi ha el repartidor general de la mina Murot-Patrana.

I abans de cloure aquestes històries vull fer una pinzellada de cultura popular masnovina, ja que a la nostra vila, referits al tema de les mines d'aigua, tenim un opotser dos motius que en provenen; l'un, del tot cert, és el de "Cal Minaire", referit a una de les famílies Oliveras, i que era degut al fet que algú d'ells es dedicava a fer mines.

L'altre, que no sabem del cert, és el d'"En Macarrons", que tant pot ser que li fos adjudicat per la menja dita així, o perquè algú de la família feia macarrons, uns tubs de terrissa cuita, els quals, en ser acoblats, formaven un tub per canalitzar l'aigua de les mines a les cases.

NOTES

Aquest carrer, actualment és el del Dr. Jaume Curell; i el de la Ginesta, després de molts anys sense existir, ha esta posat fa poc a un passatge que el travessa, des del de Sant Pere fins al d'Antoni Gaudí. Arrencava al Camí Ral, al tros que ara porta el nom de c/ Barcelona, puja per l'avinguda de la Mare de Déu del Carme (pujada de "can Francisquet o de l'estraperlo"), creua els carrers de St.Francesc d'Assís, de Sant Pere, de Lluís Millet i per Buenos Aires va fins a l'avinguda de Joan XXIII, i amunt fins on hi ha l'autopista,

Entrada a la Mina Museu de la plaça d'Ocata tomba cap a la dreta, pel que havien estat els "Quatre Camins", i va pel torrent de Rials fins arribar a Alella.

Vegeu butlletí de Gent del Masnou de maig del 2001.

Era conegut popularment com "l'Andreu cerdà". Familiars seus encara segueixen al Masnou, com la Teresa Arisa i Palau, neboda besnéta.

Un quart de ploma d'aigua correspon a 546 litres.

150 escuts corresponien a setanta-cinc (75) duros, els quals en pessetes correspondrien a 375.

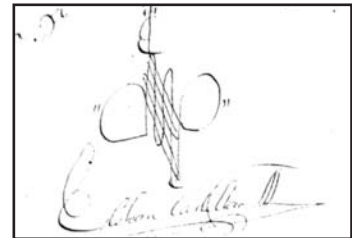
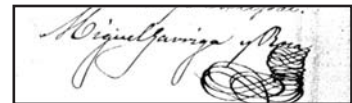
FONS CONSULTATS

Plànols de la mina Murot-Patrana

Arxiu Històric Municipal

<http://www.elmasnou.net/aphp?>

Triptics de la Mina Museu
Triptic de Medi Ambient
El Masnou Avui
Diari El Punt (diverses dates)

Signatures de: Miquel Garriga i Roca (arquitecte) i d'Esteve Castellar (notari)

A mà dreta, encerclat, hi ha el mirador que es troba sobre el repartidor de la Mina Pullador

Cròniques

EL GAT VENT DE POPA I A TOTA VELA

Per Esteve Pujol i Pons

Entro a l'escenari del Casino abans de començar l'estrena de *T'estimo, ets perfecte... ara canvia!*, o sigui al vespre del dissabte 16 de juny. Els quatre actors afinen veus; els tramoistes estan relaxats perquè han estat preparant-ho tot fins al darrer detall. En veu molt baixa em diuen que l'element transcendental avui és la tramoia i l'atrezzo, *ens fem un fart de treballar!*

– Què veurem? –els pregunto.

– La guerra dels sexes –em respon la Gemma Montoya, de l'atrezzo.

– L'evolució de l'amor en la parella, des d'Adam i Eva –afegeix la Magda Bonet, una altra de l'atrezzo.

– En realitat ve a ser el mateix... –em resumeixen sincrèticament totes dues.

Ara ja sé de què va. El que no pensava era que anés tan magníficament bé. Conec força bé les realitzacions del nostre *Grup d'Afeccionats al Teatre* i reconec que és una de les cimes més altes que ha aconseguit. D'altres vegades en aquestes cròniques he comentat que el GAT no fa escarafalls de cap estil ni gènere teatral. Pocs dies després de *La Corona d'Espines*, de Josep Ma. de Sagarra, ens ofereix un musical divertidíssim extraordinàriament interpretat. L'opinió del qui escriu reflecteix el parer unànime dels qui vam gaudir de la representació: tothom n'estava admirat. I el mèrit no era pas petit.

L'afinació de les veus, una sincronia perfecta, ajustadíssima, els matisos d'interpretació, el moviment escènic esplèndid van ser una constant al llarg de les dues hores d'actuació.

La Montserrat Condeminas, el Joan Peirot, el Josep Rossell i la Gemma Vilallonga ens van tenir embadalits de debò. La ironia del text, la realitat, de vegades sarcàstica, de les situacions, l'exigència en tots els detalls de gesticulació ens van fer entrar des del primer moment en el món màgic d'un

**t'estimo
ets perfecte...
ara canvia!**

musical que ens posava en evidència la vida mateixa; les de l'atrezzo tenien raó.

La direcció de la Montserrat Condeminas, ara ja veterana en la conducció teatral, va regalar-nos un espectacle dinàmic, engrescat i, per què no dir-ho?, apte per a tota classe de reflexions.

És veritat que la feina entre bastidors i la complexitat dels equips tècnics de llum i de so hi jugaven un paper definitiu; el mínim desajustament hauria representat un pèrdua de ritme irreparable, atesa la característica de l'obra. I tot va anar fi com una seda. La durada –vau parlar de mig any!– i la intensitat dels assajos van donar el seu fruit.

No es pot passar per alt la feina del David Solé. Què seria un musical sense la labor d'arranjaments i direcció de la música precisament? I se'n va sortir, i tant que se'n va sortir i molt bé. L'amateurisme dels intèrprets i els resultats aconseguits demostren que aquests dos extrems són perfectament conciliables. Les característiques de la música de Broadway no ho posava fàcil.

Per al meu gust, sempre discutible,

van destacar algunes escenes amb llum pròpia com ara *la del cine*, amb un Joan Peirot inspiradíssim. *La de les pizzes*, d'una brillantor coreogràfica per omplir l'escenari i més. *La del casament*, esperpèntica fins al paroxisme. *La del cotxe*, d'una vivesa i coordinació molt difícil d'aconseguir. *La vetlla al tanatori*, d'un surrealisme histriònic impensable i totalment eficaç (vas suar molt, Pep, tan abraçat?... sort que estaves fet a tot!, i ho vas brodar, noi). El monòleg de la Montserrat Condeminas per als *videocandidats* es traduïa en moments de silenci en el públic que es podien tallar amb una navalla esmolada. L'actuació sencera de la Gemma Vilallonga, memorable; ja et vaig dir que això no era GAT, era tigre!

Tots quatre van administrar sarcasme i tendresa, potència i dolcesa de veu amb un equilibri excel·lent. Bravo!

És un producte que no pot esgotar-se en tres sessions. És de les actuacions que el GAT ha d'exportar perquè s'ho mereix i perquè tanta feina aconsegueixi una rendibilitat adient a l'esforç.

Algun però? Diguem-ne alguns. D'on havia sortit el text? Qui n'era l'autor? I qui n'havia fet la versió catalana? De qui era la música original? El qui l'havia enregistrada, també l'havia executada per a aquesta versió? Ens n'havíem d'assabentar fora del programa de mà?

Gent del GAT, si us plau, continueu barrejant gèneres i estils; que n'hagi per a tots els gustos. Que mai no es pugui dir que al Masnou no es fa bon teatre. I endavant!

RIURE FA SALUT

Per Esteve Pujol i Pons

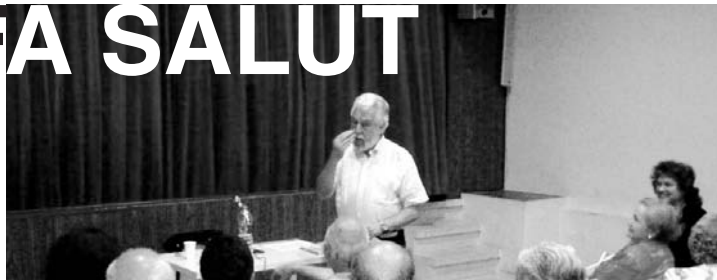
Els cuidadors de malalts d'Alzheimer es deprimeixen. Què fer-los per tal de contrarestar els estats d'anims negatius? Fer-los riure. Sembla una bajanada, oi? Doncs no ho és pas gens.

El psicòleg Fidel Amat, a la tarda del dissabte, 9 de juny, a la Sala d'Actes de l'entitat ens en va convèncer. La sessió va ser amena pels quatre costats i no pas pel títol només *L'humor i el riure, fonts del benestar*, sinó per la manera de dir i fer del conferenciant.

El doctor Fidel Amat és un barceloní, que des de molt petit ha viscut a l'Argentina i fa un temps s'ha instal·lat a Montgat. Doctor en Ciències Penals, màster en drogodependències, exsecretari d'Estat del govern de la província de Buenos Aires en matèria de prevenció de les addiccions, professor de la Universitat Politècnica de Catalunya i... altres coses en títols i feines.

Ens va explicar l'origen de la risoteràpia, o sigui del mètode per millorar malalties per mitjà del riure. Amb dades neurològiques i hormonals fàcils d'entendre per a tots els assistents va explicar-nos per què el riure té efectes analgèsics, des de l'alliberament de l'endorfina i reducció del cortisol fins a la ventilació pulmonar quatre vegades més alta que la normal i un veritable massatge a les grans vísceres del cos humà. L'escorça del cervell ordena la producció d'hormones "positives" des d'un quart de segon després d'haver començat a riure. La ciència i les anècdotes es van barrejar i van permetre un col·loqui final molt interessant i rialler, és clar.

Potser cada vegada riem menys i és una llàstima (anava a dir que n'hi ha per plorar!). Si la majoria d'adults somriem de 15 a 100 vegades al dia, els infants ho fan unes 300 vegades; és clar que són més feliços que nosaltres. – *Oh, és que els adults tenim*

molts problemes. – Doncs raó de més per riure per tal de tenir-ne menys i no patir tant!

Una sanitosa i higiènica sessió a Gent del Masnou. Sempre, però, una reflexió irreprimible: Quina llàstima que se'n beneficiïn massa poques persones.

El conferenciant mateix ens va facilitar un repertori de frases que des de temps remots fins al present ens recorden els beneficis del riure. Aquí en teniu unes quantes:

Antiga Xina: els monjos taoistes ensenyaven que un somriure dedicat a si mateix assegurava salut, felicitat i longevitat.

Antic proverbi xinès: Per estar sa cal riure almenys trenta vegades al dia.

La Bíblia: Quan el cor està alegre, la vida és més llarga... ja que un cor ple d'alegria guareix com una medecina.

Marc Valeri Marcial (s.I): Riure és de savis (és el primer d'insinuar que el riure és un acte de la intel·ligència humana).

A l'Edat Mitjana fins i tot va estar prohibit de riure en un afany de reprimir l'alegria i la llibertat humanes.

Henri de Mondebille, cirurgià (s.XIII-XIV) proposava alegria i riure molt per a la recuperació postoperatòria dels pacients.

Bufons curadors, que feien riure nobles i reis per tal de facilitar-los les digestions pesades.

François Rabelais, metge i cirurgià (s.XV-XVI): Riure és propi de l'home.

Robert Burton, clergue (s.XVI-XVII), recomanava el riure com a mètode terapèutic.

Sydenham, físic (s.XVII) diu que l'arribada d'un pallaso en una població fa més per la salut dels habitants que la de vint rucs carregats de medecines. Emmanuel Kant, filòsof (s.XVIII-XIX), afirma que el riure és un fenomen

conjunt del cos i de l'esperit.

William Battié, metge (s.XIX) feia tractaments fent servir el bon humor.

Sigmund Freud, psiquiatra i fundador de la psicoanàlisi (s.XIX-XX), atribueix a la rialla el poder d'alliberar del nostre organisme l'energia negativa, cosa que es va confirmar posteriorment.

William McDougall, psicòleg de Harvard, sosté que el riure ajuda a mantenir el benestar i la salut psicològica.

... i altres pensaments semblants de Mulcaster, Voltaire, Walsh...

A Amèrica, les tribus Hipi i Zuni tenen pallasos cerimonials.

A l'Orient el riure és expressió d'intel·ligència perquè ens ensenya a riure'ns de nosaltres mateixos perquè som limitats i la vida és una tragi-comèdia; podem riure'ns de nosaltres juntament amb els altres, però mai riure'ns dels altres.

A l'Índia hom pensa que, si no fos pel recurs del riure, fa temps que la nostra espècie hauria deixat d'existir a causa de la ferocitat innata.

A l'Àfrica els narradors ambulants alleugen el sofriment dels altres amb bromes de tota mena.

Ja ho veieu; a riure doncs!

Gràcies, doctor Amat.

Jordi Pericot, medalla d'Or al Mèrit Cultural

L'Ajuntament de Barcelona va concedir la Medalla d'Or al Mèrit Cultural al senyor Jordi Pericot el proppassat 5 de juny. El guardonat, masnoví i soci de Gent del Masnou, ha tingut la gentilesa de deixar-nos publicar en primícia el seu discurs d'agraïment; li ho agraïm de debò. Aquí teniu aquesta lliçó memorable:

Excel·lentíssim Batlle de Barcelona, Il·lustríssims Regidors... Amics tots.

Moltes gràcies per aquest reconeixement a la meua tasca docent / universitària / artística... tot i que tinc el sentiment que aquesta distinció s'adreça també a tots els que, al llarg dels anys, han col·laborat i treballat amb mi... ja que, sense ells, jo no seria aquí...

Aquest acte em dóna l'ocasió única i privilegiada de donar-vos a tots les gràcies.

Si el que es premia amb aquesta medalla són els esforços que he dedicat al meu treball cultural... he de confessar que jo no tinc una consciència clara d'haver-me esforçat per fer cultura.

En primer lloc, perquè jo no sabia (fins avui) que feia cultura. He fet cultura sense saber-ho... de la mateixa manera que el bourgeois gentilhomme de Molière parlava en prosa sense saber-ho... ara, jo, descobreixo amb gran sorpresa que he fet cultura. Com he dit, tampoc sóc conscient d'haver realitzat grans esforços. Jo simplement he fet

coses que m'agradaven i, quan es fan coses perquè agrada fer-les, en realitat s'està jugant.

El joc és l'expressió d'una acció lliure i gratuïta que no requereix esforç i només té un objectiu: l'acompliment del propi joc. Heràclit deia que l'univers és un nen que juga, és a dir, el món, a l'igual que el joc, s'explica per ell mateix, sense la necessitat de referir-se a cap força exterior.

El joc "és" en tant que el juguem... i, en aquest sentit, és seriós en ell mateix. No es tracta de convertir en un treball seriós. (Això equivaldria a transformar-lo en un mitjà per a altres fins i, per tant, seria traïr la seva grandesa)... La serietat està en l'esperit en què el vivim. Des de sempre, el joc ha sigut símbol de viure. Moltes expressions quotidianes en donen testimoni: així, definim la vida com un joc o, si jutgem la vida com una cosa poc important, fàcilment ens la juguem o, al contrari, no entrem en el joc quan la valorem més que el risc.

Però el joc és sobretot un dret. És el dret a jugar, riure i somiar que la Convenció de les Nacions Unides reconeix com a indispensable mitjà preventiu per als infants. En aquest sentit podem dir que tots som nens. El que importa és assumir-ho... encara que no sempre sigui fàcil.

Jugar és explorar, experimentar objectes i situacions sense límits. Solament el joc permet expressar lliurement sentiments i emocions... No vull dir amb això que el joc no tingui regles de conducta, però, si les té, és evident que no són aquestes les que marquen el valor de les jugades. De la mateixa manera que en el llenguatge, el valor de les proposicions no ve definit per les regles que permeten la seva utilització sinó per la multiplicitat oberta de possibles proposicions, en el joc, el valor de les jugades tampoc depèn de les seves regles sinó de la manera en què s'utilitzen dins el mateix joc.

És a dir, el que sempre m'ha

apassionat del joc no són les seves regles sinó allò que podia fer amb elles

Al llarg de la meua vida, he jugat a molts i variats jocs, i he de dir... que m'ho he passat molt bé. Qui em coneix sap que he jugat a estudiar en els bars, a pintar en llocs impensables, a reflexionar en el metro i a construir sobre runes... i sempre he seguit la mateixa estratègia: trobar el cantó lúdic de les coses serioses.

Cal dir que el joc és una cosa estranya... forma part de la realitat, però a la vegada viu fora d'ella. Els meus jocs també han sigut una cosa estranya: una combinació de dades reals i de fantasies i, per tant, un espai privilegiat per apropar-me a la realitat, interpretar-la i transformar-la.

Si em remunto en el temps, diria que he jugat a tres grans jocs: El primer joc no va ser fàcil de jugar: era un joc de guerra... tot i que, per raons d'edat, la meua participació va ser més la d'un espectador que la d'un jugador. El camp de joc era trist i asfixiant i les seves regles eren directes i salvatges.

Aquest joc tenia una segona part, la postguerra, que no va ser pas millor que la primera: La irracionalitat política i la marginació cultural colpejaren brutalment amics i família. Era un joc perillós. Un joc que exigia arriscades iniciatives de supervivència, però també ple d'il·lusions per recuperar el temps que ens havien robat.

Solament la meua joventut em va permetre jugar amb una certa il·lusió. Viure comporta tenir un desig d'aventura i una esperança de novetat i incertesa. El joc per a mi suposava risc i aventura i, per tant, victòria sobre la dificultat. Aquest era el seu poder: vèncer la negativitat que ens envoltava.

Jo pertanyo, doncs, a una generació utòpica, il·lusionada

amb el compromís d'entroncar la modernitat a la realitat del moment i, en aquest sentit, el joc em va obrir el camí cap a la il·lusió i em va donar una sensació de llibertat autosuficient.

El meu segon joc, llarg de 10 anys, es va jugar en un camp estrany i desconegut pels joves de la meua època: la França democràtica. Un joc d'equilibri entre la raó cartesiana i la continguda vida pulsional i fantàsica de la joventut. En realitat, podríem dir que més que un joc d'equilibri, va ser un joc pendular entre els meus sentiments i la raó. Un moviment basculant entre l'expressionisme pictòric i el racionalisme cinètic. Una ziga-zaga que encara roman en mi i que, amb el temps, ha esdevingut indispensable per desenvolupar la meua capacitat creativa.

Vaig jugar a fons el joc de la creació artística i m'atreveria a dir que en aquest terreny vaig marcar algun que altre gol.

No sé si atribuir-ho al mateix joc o a les exigències del jugador... el fet és que després de marcar un gol sento sempre la necessitat de canviar de joc. Hi ha qui prefereix no entrar a jugar un nou joc del qual no coneix les regles i seguir jugant el joc que ja coneix. És possible, però a mi em cansen els jocs a què ja he jugat. Prefereixo començar-ne un altre de diferent del qual no conec ni tan sols les regles.

És així com apareix el tercer joc. Un joc que comença amb el retorn al meu país. Es tracta d'un joc innovador, lligat al terreny del disseny i la comunicació. Uns espais de coneixement aparentment diferents, però que, amb el temps, s'han anat apropant fins a confondre's en les seves estratègies i els seus objectius. En els seus inicis, el disseny representava, per a molts de nosaltres, la recuperació d'una normalitat usurpada. Ara, el nou camp de

joc s'anomenava Elisava, una nova escola de disseny entorn de la qual ens aplegàrem uns quants entusiastes, amb la il·lusió d'aportar un aire de racionalitat a un país que seguia condemnat a viure d'esquena a la modernitat.

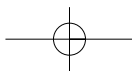
Fins aleshores, els meus jocs s'havien jugat en solitari. Ara s'imposava l'equip, on cadascú havia d'aportar el seu esforç. Abans jo era el jugador qui feia el joc. Ara el joc es fa entre tots, en equip. Treballar en equip ha estat per a mi molt positiu i altament gratificant. En tractava d'un joc vital i, per tant, apassionat. No ens ha d'estranyar, doncs, que passió i Elisava vagin sempre units.

Paral·lelament, i en el mateix campus universitari, apareix un altre joc, el de la Comunicació audiovisual. Aquí també les regles que el possibiliten sols tenen sentit dins un sistema d'enteniment mutu. És un joc de recerca i discussió, seriós i ple d'il·lusions. Crec que, de no haver-lo jugat, hauria menyspreat bona part de la meua existència.

Mai m'he penedit d'haver seguit aquesta línia lúdica de les coses serioses...

Una opció que m'ha permès recórrer un llarg camí... possiblement més accidentat i difícil del que semblava, però sempre jugat sobre la base de la confiança i l'optimisme, que m'ha conduït fins a aquest magnífic i sumptuós Saló de Cent...

Possiblement encara iniciï un nou joc, del qual encara no conec ni les regles ni el camp de joc, però sempre amb la confiança que m'aportarà moltes sorpreses i il·lusions... tot i que, a partir d'ara, amb la responsabilitat d'aquesta medalla, el joc serà més compromès... i més carregat de responsabilitat...

Arran de sòl

Per Pledebuit

El juliol de l'any passat us deia, si fa no fa, el que segueix; i, valgui la redundància, tot segueix igual o amb petites variacions, sobretot a la política municipal, amb petits canvis, perquè tot segueixi igual i es noti poc.

Deia que: *N'estic un xic, per no dir molt, fart de queixar-me mes sí i més també de tot el que no veig clar a la nostra vila, siguin els carrers, l'Ajuntament, la gent, els seus animals, etc.* (continuo pensant el mateix).

Com deia (aleshores i ara), vivim en una ciutat meravellosa, plena d'arbres i flors, i violes, neta i aconduïda, amb gent civilitzada, que estima els animals i no permet que s'embrutin enlloc. Plena d'espais per al gaudi dels ciutadans. On tothom té el cotxe en garatge o ben aparcat. Amb voreres amples i en bon estat. Amb un passeig (Camí Ral) ple de quietud, on satisfà passejar i de passada observar i, si cal, comprar a la gran quantitat de comerç que hi ha, variat i a bon preu.

En una ciutat regida per un estol de braus homes i braves dones (seguim igual), que deixen el cos i l'ànima al servei del poble que els va triar, sense mirar el fruit (llegiu sou) que en reben. Que només procuren pel benestar dels ciutadans, que es desviuen per tots i ho fan, a més, sabent que ningú no els agrairà prou l'esforç fet (per això continuen).

Ah, em descuidava de lloar l'eficient tasca dels funcionaris públics, amatents i servicials, que, tot i ser pocs, fan una feina ingent.

En una ciutat que viu de cara a mar, amb un passeig marítim i una platja de punta a punta amb gran quantitat de passos subterranis per accedir-hi sense cap impediment i sense haver de cercar-los gaire lluny; i a més nets i polits, així com sense barreres arquitectòniques.

En una ciutat sense especulació urbanística, per la qual vetllen els qui l'administren; i, a més, no és de negocis ni de contrapartides. Amb gran quantitat d'habitatges de protecció oficial a l'abast dels joves i dels vells.

En una ciutat plena d'espais verds, plena de cases envoltades de grans jardins i que es venen a preus raonables per a tothom. De grans avingudes i bulevards, que a més té un o, millor dit, diversos barris antics, protegits i vigilats tant de l'especulació com de l'ordre.

En una ciutat on l'ordre és a l'ordre del dia, ràpid i eficient, sempre amatent a les necessitats de la gent, vetllant per la tranquil·litat dels veïns, on a tothora es vetlla pel benestar ciutadà, que la fa una ciutat on es respira pau i tranquil·litat. Bé, com veieu, si seguim així, serà com la cançó de l'enfadós i només ens caldrà tenir un model d'escrit per a cada mes de l'any, i repetir-lo amb petites modificacions.

Bup, bup.

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

LA CASA IDEAL

Heinz Janisch és un escriptor en llengua alemanya nascut l'any 1960 a la població austríaca de Güssing. En alemany ha publicat poesia i prosa, sobretot infantil. Una prosa que s'acosta molt a la poesia, perquè els seus contes són sintètics, introspectius, de múltiples lectures i allunyats de l'anècdota. Són petits poemes

en prosa, com ja he insinuat. En català ja en podem llegir cinc: *Till el murri*, un conte basat en la cultura popular i editada per Destino ja l'any 1991, i quatre de més recents publicats a Baula: *Quan l'Anna té por*, *Els millors dies*, *Una gana d'ós* i *A casa*. De poesia seva, ara com ara no se n'ha publicat de traduïda al català, tot i que arran de la Setmana Internacional del Llibre Infantil i Juvenil, celebrada a Barcelona del 16 de gener al 4 de febrer d'enguany, se'n van traduir una dotzena de poemes que esperem que aviat tinguem a l'abast, sigui en forma de llibre, sigui a través de la xarxa.

Precisament us volia recomanar el darrer àlbum que s'ha publicat en català, fins ara, tot i que no dubto d'animar-vos a llegir tots els altres. *A casa* (1) és la història d'una gallina bonifàcia i rodanxona (a causa de les il·lustracions de l'Helga Bansch sobretot), que es va preguntant quina seria la seva casa ideal: com viuria de bé en una biblioteca, en un arbre, en una barca...; per acabar confessant que la casa bonica i estimada de debò seria sempre la que li oferís companyia.

Aquesta història tan senzilla ens és narrada amb textos molt breus, gairebé al marge de la pàgina. Ara bé, no en tenen res de marginals, ja que són uns textos molt rumiats, repetitius, com agraden als infants, i amb un final sorprenent, com és habitual a l'obra de Janisch. No em puc estar de ressaltar que van acompanyats d'unes il·lustracions de Helga Bansch, a doble pàgina, d'allò més aconseguides i tan elaborades o més, que ens presenten uns animals molt humanitzats, divertits, de vegades estrofolaris i tot, que de ben segur han d'entusiasmar els més petits, a més a més d'agradar els grans de totes les edats.

(1) Heinz Janisch: *A casa*. Editorial Baula, Barcelona, 2004. Il·lustradora: Helga Bansch. Traductor /Adaptador: Josep Llussà. 28 pàgines

Teatre capital Per Rosa M. ISART Fotografies de Ma Josep R. LUCAS

Navegants

El **Festival Grec'07** (www.barcelonafestival.com) obre les seves portes. El diumenge 1 de juliol és el darrer dia que es representa al Teatre Ovidi Montllor un clàssic contemporani: *4.48 Psicosis*, de la **Sarah Kane** (1971-1999), que arriba ara en una traducció del gran dramaturg argentí **Rafael Spregelburd**. Seixanta minuts amb l'actriu argentina Leonor Manso per parlar-nos de temes molt punyents, el més immediat i fantasma habitual a les nostres vides: el suïcidi.

Un breu parèntesi per felicitar el **Versus Teatre** (www.versusteatre.com). Del 3 al 22 de juliol de 2007, dintre de "**La Torna del Grec**", en la seva quarta edició, aquesta sala proposa *Viatge a Califòrnia*, un text del prolífic escriptor matoroní **Toni Cabré** (www.escriptors.cat/autors/cabret), publicat a Edicions 62 l'any 1998, amb direcció de **Moisés Maicas** i interpretació d'Alex Casanovas, Lali Barenys i Aida de la Cruz. Paral·lelament hi ha organitzades unes activitats complementàries molt interessants: el dissabte 7 un col·loqui amb l'autor, moderat per Francesc Foguet, i dues lectures dramatitzades (20.30 h), una d'un text seu inèdit (dilluns 9, amb per exemple Laura Conejero i Mia Esteve) i l'altra d'*Iglú* (dilluns 16, amb Jordi Boixaderas i Lluís Soler i presentació prèvia del crític i erudit teatral Francesc Massip).

Immediatament, del dimecres 4 al dissabte 7 de juliol, entra en cartell un text de **Shakespeare**: el *Conte d'hivern* dirigit per Ferran Madico. Un escenari excepcional a l'aire lliure, el **Teatre Grec** de Montjuïc i uns actors fermes, de pes, com ara la Rosa Renom o bé la Cristina Plazas.

Del 5 al 8 de juliol se'ns presenta al **Teatre Lliure** un espectacle sense paraules amb cinc avis protagonistes que conviuen en un apartament. **Long Life**, del **Nou Teatre de Riga** (Letònia) i amb direcció d'Alvis Hermanis ens apropa a les vivències d'uns ciutadans que han estat testimonis del pas del socialisme al capitalisme.

Tot dones. En Pep Pla dirigeix sis bones actrius (Merce Anglès, Rosa Cadafalch, Anna Güell, Míriam Iscla, Isabel Rocattí i Àngels Sánchez) a **Leonce i Lena**, de **Georg Büchner**, per portar a terme una reflexió sobre la condició humana, la incomunicació i el desengany (**Sala Muntaner**, de l'11 de juliol al 5 d'agost).

El dijous 12 –i fins al dia 19– comencen les funcions d'*El maletí o la importància de ser algú* –amb la garantia que l'autoria és del britànic **Mark Ravenhill** (1966)– al Teatre Nacional (**TNC**). La sala Petita (www.tnc.cat) acollirà aquesta direcció de Josep Maria Mestres on intervé l'excel·lent Tilda Espluga. A partir d'**Oscar Wilde** Ravenhill

crea un món dur i extravagant tal i com ja ens va mostrar ara fa uns anys a *Unes polaroids explícites* (antic Teatre Lliure, dirigit també per Mestres, 2001).

Dues transgressions per acabar el mes. *Imperium*, de La Fura dels Baus, aterra al Mercat de les Flors, del 20 al 28 de juliol. I, finalment, tot el mes –fins al 29 de juliol– el **Teatre Villarroel** ofereix *A ciegas*, una proposta insòlita escrita i dirigida per **Jesús Campos García** (Jaén, 1938) (www.jesuscampos.com). Aquest dramaturg, guanyador del Premi Born els anys 1973 i 1988 i del Premio Nacional de Literatura Dramàtica 2001 per *Naufragar en Internet*, enceta i tanca el nostre mes amb una comèdia sorprenent i filosòfica.

Navegueu i volteu: hi ha moltes altres més propostes abans que no arribi el mes culturalment somort per excel·lència.

A dalt, Lluís Soler amb Jordi Boixaderas; a la dreta, Àlex Casanovas i, a sota, La Fura dels Baus.

Fotografies de
Ma. Josep R. Lucas

GENT DEL MASNOU
informa
Exposicions

Fins al 13/7
"IAGO PERICOT"

Del 14/7 al 3/8
"FRUITS", de Joan Condal

Del 4 al 31 d'agost, el local romandrà tancat per vacances.

Col·leccionisme

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA

Cada segon dimecres de mes, de 19 a 21, al local social.

Properes trobades: **11 de juliol**
Agost vacances
12 de setembre

XXXIV Curs de Balls de Saló
Setembre
desembre 2007

Vols fer teatre?

T'agradaria descobrir el que ets capaç d'expressar amb el teu cos i la teva veu?

Ets dels qui agrada jugar a ser un altre?

No ho dubtis. Vine i... actua!

Cursos de teatre per a nens, joves i adults

Telèfons de contacte: **627630082** (Oriol Colomer) **676334144** (Aina Ripol)

SETEMBRE

SORTIDA TRENET DEL CIMENT

Alt Berguedà 16-9-07

Sortirem del Masnou, de la plaça d'Espanya, puntualment a les **8 del matí** amb autocar fins a la **Pobla de Lillet** per tal d'agafar el **trenet** que surt a 2/4 d'11 del matí. Visitem les **Fonts del Llobregat**.

Preus: **31 euros, socis. No socis, 35.**

En el preu, hi van inclosos: autocar, dinar i tren. En el cas de no cobrir les places de l'autocar, quedaria anul·lada la sortida.

Data límit d'inscripció: el 6 del 9 del 2007

Coordinador: **Jordi Milà, tel. 93 555 4771**

Ingrés: Caixa Penedès, Pl. Marcel·lina Monteys, el Masnou.

Compte corrent: 2081-0529-18-3300002750, indicant: nom, cognom, telèfon i el concepte: **Trenet del Ciment**

LA FLAMA DEL CANIGÓ 07

Al vespre del 23 de juny va arribar a la nostra vila la flama del Canigó. Des de la plaça dels Cavallets fins als Jardinet dels Països Catalans, la flama va recórrer diversos carrers de la nostra vila. En arribar als Jardinet dels Països Catalans es va donar pas a l'encesa de la foguera i es donà per iniciada la revetlla de Sant Joan, on la gent podia tastar una mica de coca i una mica de rom cremat. L'encesa de les fogueres de Sant Joan amb el foc del Canigó és una tradició que se celebra des de l'any 1962 per tal d'unir tots els Països Catalans el dia de la seva festa nacional. Volem agrair a tothom que ha fet possible aquesta festa: Diables del Masnou, Plataforma Cívica Masnou 21, Gent del Masnou; les pastisseries Matalí, Miquel, La Moreneta i Font per regalar-nos les coques; Can Basomba per deixar-nos les cassoles i convidar-nos a rom cremat, La Flor i Nata, Can Rac, els portadors i portadores de la flama i molts amics i amigues que ho van fer possible.

Can Soler

Torrent de Can Lladó, 23 -Teià

Melanie Clark - Center

MEDITACIÓ I VIDA CONSCIENT

Intensiu de meditació a càrrec de Mick Quinn.

<<http://www.mickquinn.com/>>

Diumenge 8 o Dissabte 14 de juliol de
10.30 a 19

Preu 120 Eur. Inclou dinar a Can Padellàs

GEMOTERÀPIA

Intensiu de gemoteràpia pràctica a càrrec de Melanie Clark.

<<http://www.melanieclark.es>>

Diumenge 15 de juliol de 10.30 a 19

Preu 120 Eur. Inclou dinar a Can Padellàs

CONSTEL·LACIONS FAMILIARS

A càrrec de Rosa Navarro.

<<http://www.rosanavarro.net>>

Dissabte 7 de juliol de 10.30 a 19

Preu 120 Eur. Inclou dinar a Can Padellàs

SABIDURIA DRUIDICA

A càrrec de Melanie Clark.

Dissabte 21 de juliol de 10.30 a 19

Preu 120 Eur. Inclou dinar a Can Padellàs

COACHING

A càrrec de Beatriz Sanchez.

Diumenge 22 de juliol de 10.30 a 19

Preu 120 Eur. Inclou dinar a Can Padellàs

HATA - YOGA

A càrrec de Aranzazu Corrales.

Diumenge 29 de juliol de 10.30 a 13.30

Preu 50 Eur.

INFORMACIÓ I RESERVES:

MELANIE 617 892 977

MELANIECLARK@MELANIECLARK.ES

Dànsses Bretonès

A càrrec de:

Flavie Louesdon i Pello García.

Can Soler

Torrent de Can Lladó 23 - Teià

Es tracta de ballades tradicionals d'àmbit col·lectiu, molt participatives, on no cal parella.

Treballarem el repertori de la baixa Bretanya.

An dro - Hanter dro chou - Gavottes des montagnes - Kas a barh - Laridé 8 temps - Ridée 6 temps - Kost ar c'hoat - Rond St.Vincent - Dañs trikot - Dañs Plinn.

Nivell I

Divendres 13 de juliol de 19 a 21

Nivell II

Divendres 20 de Julio 19 a 21

Preu de cada nivell 30€ per persona.

Inclou beguda i pica-pica

Per reservar plaça: Manel 630 200 409

petit café

VENDA I DEGUSTACIÓ
Cafè i te selecte

El millor moment en un
ambient tranquil i relaxat

Plaça d'Ocata, 5-7
Tel 93 540 08 66 · El Masnou

**Comerços del carrer
Santiago Rusiñol,
Mestres Villà i
plaça d'Ocata**

Forn de pa i Pastisseria

Bautista

El nostre pa de cada dia

Mestres Villà 87-89 · Tel. 93 555 20 89 · El Masnou

**PETIT
CANIGÓ**

R E S T A U R A N T

MENÚS DIARIS

SERVEI A LA CARTA

MENJARS PER EMPORTAR

DILLUNS TANCAT

Santiago Rusiñol, 43 · Tel. 93 555 23 96 · El Masnou

CAN RAC

ELABORACIÓ PRÒPIA

*Segona Generació
Cansaladers, xarcuters*

Mestres Artesans

Mestres Villà, 101
Tel 93 555 16 64 · El Masnou

ORTA

TOT PER A LA IL·LUMINACIÓ

Cèrcols alògens i de baix consum
Aplics · Làmpades · Regletes...
i tot tipus de material elèctric

Mestres Villà, 105 - 107
Tel 93 540 33 47 Fax 93 555 70 02
El Masnou

Anecdolari masnoví

Per Joan Maresma

AL MASNOU DIEM NEURANTA

Un dels distintius que tenim els masnovins de soca-rel és que, quan diem NORANTA, ho fem dient NEURANTA.

Aquesta singularitat sovint passa desapercibuda per un gran nombre de gent del poble que mai no se n'ha adonat.

El senyor Pere Anton Millet i Maristany (a.c.s.), nét d'en Pere Grau, comte de Lavern, conegut per tothom del poble per en «Pedro», era un home enamorat de tot el que fos del Masnou i dels seus costums i tradicions i fou ell qui, ja fa uns quants anys, em va fer adonar d'aquesta particularitat que considerava com un segell que ens distingia d'altres pobles i em contà un fet que explicava el seu avi, en Pere Grau.

Una nit, a Barcelona, eren reunits, després d'haver sopat, uns senyors relacionats amb el negoci del vi i, entre ells, n'hi havia un l'esposa del qual era filla del Masnou. Tot fent sobretaula van comentar sobre el Masnou, els seus costums i la seva manera de parlar, i el senyor Pere Grau va remarcar el que ara en diríem el fet diferencial de dir NEURANTA.

El senyor casat amb la masnovina va quedar sorprès; mai no s'havia adonat que la seva esposa digués NEURANTA en lloc de NORANTA, tot i que ja portaven uns quants anys de casats i uns altres de promesos, i de parlar freqüentment amb els familiars de la seva muller.

En va quedar tan sorprès que fins i tot va posar en dubte el que deia en Pere Grau i li va dir:

– La gent del Masnou potser sí que diu NEURANTA, però la meua dona, després de tants anys de viure a Barcelona, em sembla que ja no ho diu pas. De totes maneres, ja ho comprovaré.

Es van acomiadar i l'home va arribar a casa seva i, és clar, la seva senyora ja era al llit; però ell, intrigat i mogut

per la curiositat, no va poder esperar a l'endemà i entrà a la cambra i després la seva muller per preguntar-li:

– A veure, noia, desperta't una mica i perdona'm. Encara que et sembli estrany, compta de deu en deu fins a cent; digues, maca, de seguida, si us plau.

A la dona, mig endormiscada, li costà una mica de reaccionar; però, després que insistís tres o quatre vegades amb aquesta estranya pregunta de comptar fins a cent de deu en deu, li va dir:

– Vés, noi, amb què em surts en aquestes hores de la nit? Ja compto i així callaràs i em deixaràs dormir.

I va començar a comptar amb veu alta:

– DEU, VINT, TRENTA... VUITANTA...

I, en arribar al NORANTA, naturalment com a masnovina que era de soca-rel, va dir:

– NEURANTA i CENT.

El seu marit va esclatar en una gran riulla i va sortir de dubtes tot dient:

– Noia, en Pere Grau tenia raó. Ara ja podré dormir tranquil. Bona nit, maca, i perdona'm.

NO HI HA COM UN BON AMIC

Cada estiu, des que es va fundar, pel Casino del Masnou hi passaven gairebé totes les companyies de teatre que actuaven a Barcelona. Era com un repte que tenien totes les Juntres Directives de la Societat.

Això va durar fins als anys quaranta que, per dificultats econòmiques, ja no va ser possible.

A principis de segle xx, quan l'actor Enric Borràs va començar a agafar fama –que després va assolir del tot– els dirigents del Casino van anar a trobar-lo per demanar-li que fes una actuació al Masnou representant l'obra que ell volgués i el dia que li vingués bé; però en Borràs sempre s'excusava dient-los que tenia tot l'any programat i que li era impossible.

En Pere Grau, després comte de Lavern, i l'Hereu Tomàs, homes d'influència i de diners, van proposar a la Junta fer gestions personals amb el

seu representant, convençuts que a ells no els podria dir que no.

Però, després d'anar-hi una i una altra vegada, d'oferir-li els diners que volgués, que fes l'obra que ell mateix escollís i el dia que li semblés, van fracasar. En Borràs sempre estava ocupat i no tenia ni un dia lliure per venir al Casino, cosa que deixava el prestigi d'en Pere Grau i l'Hereu Tomàs una mica per terra.

De tots aquests entrebancs i de les ganes que tenien els senyors del Casino que vingués en Borràs i de les seves negatives a venir al Masnou, en va tenir coneixement l'Eduard de cal Grill, més conegut per en Duardu. En Duardu era un dels germans Antich, família del Masnou que es dedicaven al negoci de vins, coneguts comercialment amb el nom d'"Alcoholes Antich", encara en actiu avui dia.

En Duardu, com que no servia per estar al despatx del negoci, feia de carreter. Cada dia anava del Masnou a Barcelona a portar bótes amunt i avall i havia fet amistat amb en Borràs de trobar-se'l per la carretera, ja que en Borràs també feia el trajecte Badalona-Barcelona amb carro fent de traginer amb el seu pare.

En Duardu va anar a oferir-se als senyors del Casino perquè, si els semblava bé, ell parlaria amb en Borràs i que, per mica que pogués i si ell li ho proposava, vindria a actuar al Masnou.

Els del Casino se'l van prendre amb broma, pensant que el que ells no havien aconseguit, ves si ho podria aconseguir un pobre noi que feia de carreter, però li van dir que ell mateix. En Duardu de cal Grill va anar a trobar en Borràs i el gran actor Enric Borràs, en el millor moment de la seva carrera artística, va venir al Casino del Masnou una vegada i tantes vegades com el noi de can Grill li ho va demanar.

Va poder més la bona amistat d'un home senzill que tota la fatxenderia i els diners d'aquells potentats del Casino.

La segona sortida dels tres pobles, un gran èxit participar més d

Deia el poeta que *el camí es fa caminant* i, el passat mes d'abril, els allellencs, masnovins i teianencs van fer la segona caminada dels tres pobles. L'edició de l'any passat fou tot un èxit, però la d'enguany ha superat les expectatives; hi van participar més de 700 persones i la veritat és que s'hi veien, perquè érem una bona corrua de gent caminant, alegre i contenta.

L'excursió dels tres pobles començà a les 9 del matí. Al Masnou ens donaren una samarreta lila, color no gaire habitual, vaig pensar, i enfilàrem cap al pont de l'autopista. Creia que faríem el mateix camí de l'any passat, però no, aquest cop ens dirigírem cap a Rials, terres d'Alella, bon país. Vaig pensar que encara quedaven indrets semiverges, que encara érem privilegiats. A la gent, se la veia feliç, amb ganes de caminar; feien petits grups i xerraven, que si tant de cotxe no és bo, que cal fer més exercici, que aquest camí no el coneixia i mil coses més. La comitiva

passava entre *vinyes verdes vora el mar*, camins sense soroll i, a mesura que anàvem pujant, que Déu n'hi do, el nostre Maresme se'ns mostrava lluminós, alegre i fantàstic. I entre suades, esbufecs, pujades i baixades, i al cap d'un parell d'hores arribàrem a l'antic camp de tir d'Alella, punt final de la sortida.

Després d'una caminada així, bé escau un bon esmorzar: pa amb tomàquet i botifarra i un bon trago d'aquest vi tan nostre i tothom satisfet.

Arribà l'hora de la foto i molts ja havien marxat però. Els tres pobles portaven samarretes diferents els d'Alella groga, els del Masnou lila i els de Teià vermella, els colors de la bandera republicana! Ara ho entenc, els organitzadors van voler celebrar l'aniversari de la desapareguda República.

Diuen que mentre hi ha vida hi ha esperança.

Taller de Publicitat

**CLUB DE TENNIS
BARCELONA-TEIÀ**

13 PISTES DE TENNIS • 3 PISTES DE PADLE
PISCINA, RESTAURANT, LOCALS SOCIALS

Ramon Llull, 12 • 93 555 37 00 • Teià

**Portes i automatismes
Enric, sl**

93 540 72 40
sense cap compromís

P. Buvisa. C/ Indústria 14 • 93 555 93 88 • 609 83 55 22 • Teià
Port esportiu el Masnou, local 77 93 540 72 40 • El Masnou
www.automatismesenric.com

Èxit. Segons les entitats organitzadores, hi van de 700 persones

Publireportatge

En acabar l'esmorzar: la foto, però molts ja havien marxat. Fotografia Taller de Publicitat.

www.tujfilm.es

LABORATORI FOTOGRAFIC DE FOTO'S
Centre Fuji R. Villarrubia
defotosrw@hotmail.com

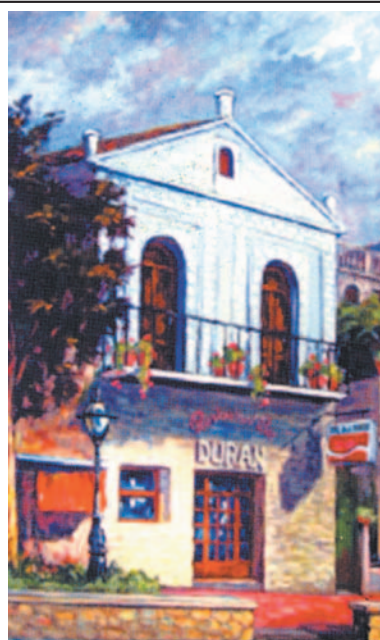
Tenim la fotografia de grup que podeu veure i totes les fotos que es van fer en aquest reportatge

Almeria, 27
93 540 42 26 el Msn

TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC
Lluís Valls Marí

Jaume I, 112
93 555 80 06/16 59
El Msn
El Maresme

Restaurant

DURAN
(tanquem el dimecres)

Àngel Guimerà, 18 · 08329 Alella · 93 555 10 45

laBotigadel DURAN

Menjar per emportar • Restaurant

Àngel Guimerà, 20 · 08329 Alella · 93 540 70 93

Correfocs 2007

Foto gràfies de Xavi Cardona

La Festa Major ja ha passat; els Diables tornem a ser al nostre cau; ara estarem un temps sense que se'ns senti. Estigueu tranquils, vilatans, ja no haureu de patir per si ens trobeu pel carrer o no, o si us embrutem la vorera, o per si us sentiu ofesos amb la pudor de sofre. Ja ha passat. Els Diables ja han passat. Però el record d'aquells carrers plens de fum i crits, d'esverament i petards, de diversió i gresca, d'aigua i foc, de companys i *No passareu!*, d'illúsió i excitació, de suor i rialles, d'espectacle i sorpresa, de por i corredisses, de joc i respecte, i de col·laboració i participació, molts, aquest record, no l'oblidarem.

La colla vol donar les gràcies als habituals col·laboradors dels diables en les seves actuacions, com són: **Can Rac, Forn Bautista, Can Colomé, Celler del Mar, Confeccions Piti, Matalasseria Grau, Materials Homs, Serralleria Josep Tallada, DeFotos Ricard Villarrubia**, i a tots els col·laboradors i simpatitzants. A tots ells, moltes gràcies.

/// Patrocinen els Correfocs: la vila del **Masnou** a través del seu **Ajuntament** i la **Regidoria de Cultura**. /// També volem agrair el sincer suport del **Servei de Manteniment**, la **Polícia Local**, **Protecció Civil**, la **Creu Roja** i els **veïns de carrers i places** per la col·laboració amb la Colla de Diables en els Correfocs 2007///

Moltes gràcies a tots, i Salut i Foc.

Fotograma de Antoni Gaudí

MASNOU.COM
Portal social

Jordi Viñas Tremols
686 07 87 34

Ceigrup
Finques Meslloc

- Propietat vertical
- Propietat horitzontal
- Compravenda de finques
- Despatx d'advocats

Fontanills, 13 · 08320 El Masnou
 Tel. 93 555 69 03 · Fax 93 540 09 24
 E-mail: meslloc@speedcom.es

Finques Puig S L
 Serveis immobiliaris en general

Administració i API
 venda de pisos, cases i rústiques.

Propietat horitzontal
Assessoria jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
 Tel. 93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

escola de música
Emma Calvo

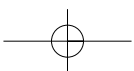

C/.Parlament de Catalunya.28
 el Masnou **630 16 33 26**

Àngel Tena
 Venda directa al públic. **JOIER**

TIME FORCE
 ultimate concept watches

Barcelona, 28 · El Masnou · **93 555 64 51**
E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

XI FESTIVAL INTERNACIONAL DE TEATRE CÒMIC

ple de Riure

EL MASNOU 2007

del 17 al 21 de juliol

ALWAYS DRINKING MARCHING BAND
 PIROTÈCNICA AMB CIA DEL FOC
 CIA CRONOPIS
 SERIOSAMENTE TRAGICOMEDIA
 PEPE RUBIANES
 GABINO DIEGO
 JAUMET DE COMEDIANTS
 LOS GALINDOS
 ATICUS-TILT!
 EL ESPEJO NEGRO
 VATUKEM
 N'GORO N'GORO
 PAOLO NANI
 DOSTO&YEVSKI
 COMPANYIA CAPA I ESPASA
 FACTORIA MASCARO
 ESCOLA DE CIRC ROGELIO RIVER

A LA PLATJA, DAVANT
 DEL BAIXADOR D'OCATA

Organitza:

chapertons CÒMIC-TEATRE

Telèfon d'informació 93 540 98 05
www.plederiure.com

Amb el suport:

Patrocinadors:

CAIXA CATALUNYA

